DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 2 april 2009 *

I mål C-459/07,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Österrike) genom beslut av den 20 september 2007, som inkom till domstolen den 9 oktober 2007, i målet

Veli Elshani

mot

Hauptzollamt Linz,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna J. Klučka, U. Lõhmus (referent), P. Lindh och A. Arabadjiev,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: P. Mengozzi,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 24 september 2008,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

— Danmarks regering, genom B. Weis Fogh, i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom M. Dowgielewicz, i egenskap av ombud,

— Finlands regering, genom J. Heliskoski, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom S. Schønberg och M. Šimerdová, båda i egenskap av ombud, biträdda av M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt,

och efter att den 4 november 2008 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 202 och 233 första stycket d i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17) (nedan kallad tullkodexen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Veli Elshani och Hauptzollamt Linz (tullmyndigheten i Linz, nedan kallad Hauptzollamt) avseende uppkomsten och upphörandet av en tullskuld.

Tillämpliga bestämmelser

3 I artikel 4 i tullkodexen föreskrivs följande:

”I denna kodex används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

19) uppvisande av varor för tullen: anmälan i föreskriven form till tullmyndigheterna om att varor har anlänt till tullkontoret eller till någon annan plats som angetts eller godkänts av tullmyndigheterna.

…”

4 Artikel 38 i tullkodexen har följande lydelse:

”1. Varor som förs in till gemenskapens tullområde skall utan dröjsmål av den person som fört in dem till gemenskapen befordras via den rutt som tullmyndigheterna närmare angivit och enligt deras eventuella anvisningar

a) till det tullkontor som anvisats av tullmyndigheterna eller till någon annan plats som de anvisat eller godkänt, eller

…

2. Den som tar på sig ansvaret för befordran av varor efter det att de förts in till gemenskapens tullområde, bl.a. till följd av omlastning, skall bli ansvarig för att förpliktelsen enligt punkt 1 efterlevs.

…”

5 I artikel 40 i tullkodexen anges att:

”Varor som enligt artikel 38.1 a anländer till tullkontoret eller till någon annan plats som anvisats eller godkänts av tullmyndigheterna, skall uppvisas för tullen av den person som förde in varorna till gemenskapens tullområde eller i förekommande fall av den person som åtar sig ansvaret för befordran av varorna efter införseln.”

6 Artikel 202 i tullkodexen har följande lydelse:

”1. En tullskuld vid import uppkommer genom

a) olaglig införsel till gemenskapens tullområde av tullpliktiga varor, eller

…

I denna artikel avses med olaglig införsel all införsel som strider mot artiklarna 38–41 och artikel 177 andra strecksatsen.

2. Tullskulden uppkommer i det ögonblick då varorna olagligen införs.

3. Följande personer skall vara tullskyldiga:

— Den som olagligen förde in varorna.

…”

7 I artikel 203 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. En tullskuld vid import uppkommer genom

— olagligt undandragande från tullövervakning av importtullpliktiga varor.

2. Tullskulden uppkommer i det ögonblick då varorna undandras från tullövervakning.

…”

8 Artikel 233 i tullkodexen har följande lydelse:

”Utan att det påverkar tillämpningen av gällande bestämmelser om preskription av en tullskuld och om de fall när en sådan skuld inte uppbärs på grund av att gäldenärens insolvens har fastställts på rättslig väg, skall en sådan tullskuld upphöra

a) genom betalning av tullbeloppet,

b) genom eftergift av tullbeloppet,

c) beträffande varor som deklarerats för ett tullförfarande som medför skyldighet att betala tull

— om tulldeklarationen förklaras ogiltig,

— om varorna innan de frigörs tas i beslag och samtidigt eller därefter förverkas, förstörs enligt tullmyndigheternas anvisningar, förstörs eller överlåts enligt artikel 182 eller förstörs eller oåterkalleligen förloras som en följd av deras egen beskaffenhet eller på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure,

d) om varor för vilka en tullskuld har uppstått enligt artikel 202 tas i beslag i samband med att de olagligen införs och samtidigt eller därefter förverkas.

I händelse av beslag eller förverkande skall tullskulden likväl med hänsyn till den strafflagstiftning som gäller för tullöverträdelser inte anses ha upphört, om tull enligt en medlemsstats strafflag utgör grund för fastställande av påföljd eller om förekomsten av en tullskuld utgör grund för att inleda straffrättsliga förfaranden."

9 I artikel 163 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva område 2, volym 10, s. 1), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2787/2000 av den 15 december 2000 (EGT L 330, s. 1), föreskrivs, såvitt avser införsel av varor till gemenskapen, följande:

"1. I artiklarna 32.1 e och 33 a i tullkodexen avses med platsen för införsel till gemenskapens tullområde

…

c) för varor som transporteras på järnväg, inre vattenvägar eller landväg, den plats där det första tullkontoret ligger,

…”

Tvisten vid den nationella domstolen och tolknings- och giltighetsfrågorna

10 Det framgår av de handlingar som getts in till domstolen att polisen i delstaten Oberösterreich hade genomfört teleavlyssning i regionen Eferding i samband med ett fall av cigarettsmuggling. Det förelåg misstankar om att Veli Elshani och dennes bror smugglade cigaretter från Kosovo till Österrike i två turistbussar.

11 Teleavlyssningen ledde till att Veli Elshani stoppades i närheten av staden Wels (Österrike) i en av sina bussar, i vilken 150 så kallade cigarettlimpor hade gömts i mittgången. Bussen hade ännu inte nått resmålet Eferding. Cigaretterna beslagtogs av de österrikiska tullmyndigheterna, och förverkades och förstördes därefter under offentlig övervakning.

12 Klaganden i målet vid den nationella domstolen är skyldig att betala den tullskuld som uppkom under perioden den 19–21 maj 2001. Den exakta tidpunkten är den tidpunkt när de aktuella cigaretterna olagligen fördes in till gemenskapens tullområde. Denna tidpunkt ska bestämmas med utgångspunkt i en resrutt från Kosovo till Österrike som går via Brindisi (Italien) och Albanien.

13 Genom beslut av den 13 november 2002 krävde Hauptzollamt att Veli Elshani i det nationella målet skulle betala importtullar för införseln av cigaretterna med ett belopp av 961,46 euro.

14 Veli Elshani överklagade detta beslut den 13 december 2002. Genom beslut av den 7 juli 2003 lämnade Hauptzollamt överklagandet utan bifall.

15 Veli Elshani överklagade Hauptzollamts belut till Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (oberoende skattedomstolen i Graz), som beslutade att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) För upphörande [av en tullskuld] enligt artikel 233 första stycket d i … tullkodex[en] … är inte tidpunkten för uppkomsten av tullskulden avgörande, utan en tidsperiod efter uppkomsten av denna skuld, eftersom ett upphörande förutsätter att en tullskuld har uppkommit enligt de förutsättningar som anges i artikel 202 i tullkodexen. Ska uttrycket ”i samband med att de olagligen införs” i artikel 233 första stycket d i tullkodexen därmed tolkas så att

— införsel av en vara till gemenskapens tullområde, för vilken en tullskuld har uppkommit enligt artikel 202 i tullkodexen, ska anses ha upphört redan när varan förs till [tull]kontoret eller till en annan av tullmyndigheterna angiven plats, dock senast när denna vara lämnar [tull]kontoret eller den angivna platsen, eftersom varan därmed har kommit in i tullområdet, så att beslag och förverkande av varan efter denna tidpunkt inte längre leder till att tullskulden upphör,

eller så att

— införsel av en vara till gemenskapens tullområde, för vilken en tullskuld har uppkommit enligt artikel 202 i tullkodexen, i enlighet med ett ekonomiskt synsätt ska pågå så länge som transporten av varan ännu fortsätter som ett

enhetligt förlopp i anslutning till införseln av varan till tullområdet. Införseln av varan pågår således så länge som den ännu inte har anlänt till en första bestämmelseort och stannat där, så att beslag och förverkande av varan fram till denna tidpunkt får till följd att tullskulden upphör?

2) Tullskulden upphör ovillkorligen i händelse av olaglig införsel, i den mening som avses i artikel 202 i tullkodexen, som upptäcks vid införseln av varan. Om en vara tas i beslag direkt när denna vara olagligen undandras från tullmyndigheternas övervakning, i den mening som avses i artikel 203 i tullkodexen, leder det däremot inte till att tullskulden omedelbart upphör. Ska artikel 233 första stycket d i tullkodexen därmed tolkas så att detta upphörande av tullskulden, som uttryckligen är begränsat till fall då tullskulden uppkommer enligt artikel 202 i tullkodexen, likväl ska anses uppfylla kravet på likabehandling av olika slags olagligt handlande?”

Prövning av tolknings- och giltighetsfrågorna

Den första frågan

16 Genom denna fråga vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida artiklarna 202 och 233 första stycket d i tullkodexen ska tolkas så, att beslag av varor som olagligen har förts in till gemenskapens tullområde medför att tullskulden upphör endast om beslaget sker innan varorna lämnar tullkontoret eller om tullskulden upphör när de tas i beslag senare, under transporten av varan, men innan den har anlänt till den första bestämmelseorten.

17 Österrikes regering har framhållit att uttrycket ”i samband med att de olagligen införs”, i artikel 233 första stycket d i tullkodexen, utgör ett självständigt begrepp som omfattar en tidsperiod som inte ska förväxlas med tidpunkten för införseln på tullområdet i sig, vilken avslutas just när gränsen passeras.

18 Enligt Österrikes och Finlands regeringar pågår införseln av en vara, för vilken en tullskuld har uppkommit enligt artikel 202 i tullkodexen, med ett ekonomiskt synsätt, så länge som transporten av varan ännu fortsätter som ett enhetligt förlopp, och tills varan har anlänt till sin första bestämmelseort. Detta innebär att beslag och förverkande av varan fram till denna tidpunkt leder till att tullskulden upphör. Denna tolkning överensstämmer med tullarnas ekonomiska funktion och med deras syfte, som innebär att tullskulden upphör när de varor som olagligen har förts in har beslagtagits och förverkats innan de har släppts ut på marknaden.

19 Införsel av varor till gemenskapens tullområde regleras bland annat i artiklarna 37–57 i tullkodexen. Dessa bestämmelser är tillämpliga på varor som har förts in till gemenskapens tulllområde till dess de har hänförts till en godkänd tullbehandling. I händelse av införsel landvägen avslutas införseln när varorna har passerat gränsen. Begreppet införsel av varor sammanfaller inte med begreppet olaglig införsel i den mening som avses i artikel 202 i tullkodexen.

20 Det framgår nämligen av artikel 202.1 i tullkodexen att med olaglig införsel enligt denna bestämmelse avses bland annat all införsel i strid med artiklarna 34–41 i tullkodexen.

21 Domstolen har fastslagit att olaglig införsel utgörs av sådan import av varor som innebär åsidosättande av följande steg som föreskrivs i tullkodexen. För det första ska, enligt artikel 38.1 i tullkodexen, varor som förs in till gemenskapens tullområde utan

dröjsmål befordras antingen till det tullkontor som anvisats eller till en frizon. För det andra ska varorna, enligt artikel 40 i tullkodexen, uppvisas för tullkontoret när de anländer dit. Uppvisande av varor för tullen definieras i artikel 4.19 i tullkodexen som anmälan i föreskriven form till tullmyndigheterna om att varor har anlänt till tullkontoret eller till någon annan plats som angetts eller godkänts (dom av den 3 mars 2005 i mål C-195/03, Papismedov m.fl., REG 2005, s. I-1667, punkt 26).

22 Av själva lydelsen av artiklarna 38–41 i tullkodexen följer att, för att det ska kunna anses att en vara har införts lagligen till gemenskapens tullområde, krävs det att varan när den anlänt ska ha befordrats till ett tullkontor eller till en frizon och uppvisats för tullen. Syftet med sistnämnda skyldighet, som åligger den som ansvarar för införseln eller den som åtar sig ansvaret för befordran, är att säkerställa att tullmyndigheterna har underrättats inte bara om att varor har anlänt, utan även om alla relevanta uppgifter om det artikel- eller produktslag som det rör sig om liksom om kvantiteten varor. Det är nämligen dessa uppgifter som kommer att göra det möjligt att korrekt identifiera varorna inför tullklassificeringen av desamma och, i förekommande fall, för beräkningen av importtullarna (domen i det ovannämnda målet Papismedov m.fl., punkt 27).

23 Domstolen har i detta avseende fastslagit att det tydligt framgår av ordalydelsen och av systematiken i artiklarna 4.19, 38.1 och 40 i tullkodexen att alla varor som har förts in till gemenskapens tullområde ska uppvisas för tullen. Den omständigheten att vissa varor är dolda på gömställen i det fordon i vilket de transporteras innebär inte att denna skyldighet inte ska gälla avseende dem (dom av den 4 mars 2004 i de förenade målen C-238/02 och C-246/02, Viluckas och Jonusas, REG 2004, s. I–2141, punkt 22).

24 Vid fastställandet av tullvärdet på de importerade varorna för varor som transporteras landvägen avses, såsom framgår av artikel 163.1 c i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt förordning nr 2787/2000, med ”platsen för införsel till gemenskapens tullområde”, den plats där det första tullkontoret ligger.

25 Såsom Europeiska gemenskapernas kommission med rätta har framhållit följer av detta att den olagliga införseln av varor fullbordas så snart som dessa varor har passerat det första tullkontoret beläget inom gemenskapens tullområde utan att de har uppvisats där.

26 De varor som har passerat gemenskapens yttre landgräns och som befinner sig inom gemenskapens tullområde bortom det första tullkontoret utan att ha förts dit och utan att ha uppvisats för tullen, vilket får till följd att tullmyndigheterna inte underrättas om införseln av de aktuella varorna av de personer som är ansvariga för att fullgöra denna skyldighet, får följaktligen anses vara föremål för en olaglig införsel till gemenskapens tullområde, i den mening som avses i artikel 202 i tullkodexen.

27 Det framgår dessutom av ordalydelsen i artikel 202.2 och 202.3 i tullkodexen att import av varor till gemenskapens tullområde, som äger rum under de villkor som angetts i punkten ovan, gör att en tullskuld bland annat uppkommer för den person som är ansvarig för en sådan import vid tidpunkten för den olagliga införseln. Med detta avses den tidpunkt då det är utrett att de föreskrivna formkraven, som bland annat föreskrivs i artiklarna 38–41 i tullkodexen, inte har iakttagits. Den olagliga införseln och uppkomsten av tullskulden sker således samtidigt.

28 Eftersom beslaget av de olagligen införda varorna och förverkandet av dem, antingen samtidigt med beslaget eller vid en senare tidpunkt, enligt artikel 233 första stycket d i tullkodexen medför att tullskulden upphör, uppkommer frågan vid vilken tidpunkt beslaget ska ske för att det ska ha befriande verkan för gäldenären.

29 Syftet med det upphörande av tullskulden som föreskrivs i artikel 233 första stycket d i tullkodexen, är att förhindra att tull påförs när varan visserligen har införts olagligt på

gemenskapens område, men inte har kunnat saluföras och därför inte har utgjort något hot i konkurrenshänseende för gemenskapens varor.

30 Varor som tas i beslag och därefter förverkas med tillämpning av tullkodexen, på grund av att de förts in olagligen enligt artikel 233 första stycket d i denna kod, utgör – i likhet med de fall som det hänvisas till i artikel 233 första stycket a–c, det vill säga vid betalning av tullbeloppet, vid eftergift av tullbeloppet, vid ogiltigförklaring av tulldeklarationen samt när deklarerade varor innan de frigörs tas i beslag och därefter förverkas, förstörs, överlåts eller oåterkalleligen förloras – grund för upphörande av tullskulden. Dessa grunder ska tolkas restriktivt.

31 Denna bedömning bekräftas av domstolens rättspraxis. I dom av den 14 november 2002 i mål C-112/01, SPKR (REG 2002, s. I-10655), punkt 31, fann domstolen att artikel 233 i tullkodexen tillgodoser syftet att skydda gemenskapens egna medel. Detta syfte får inte äventyras genom införandet av nya grunder för upphörande av tullskulden. Denna nödvändighet gör sig än mer gällande avseende fastställandet av den tidpunkt då beslaget av varorna, som kan medföra att den tullskuld som avser dessa upphör, ska äga rum.

32 Det faktum att det finns varor på gemenskapens tullområde som har förts in olagligen medför i sig en stor risk för att varorna släpps ut på marknaden i medlemsstaterna. När dessa varor väl har lämnat den zon där det första tullkontoret inom gemenskapens tullområde är beläget, är utsikterna mindre för att tullmyndigheterna ska upptäcka varorna i samband med stickprovskontroller.

33 Det är nämligen vid tullkontoren, som är strategiskt placerade vid de införselplatser som är belägna vid de yttre gränserna, som myndigheterna har störst möjlighet att göra noggranna kontroller av de varor som importeras till gemenskapens tullområde. På så vis undviks såväl illojal konkurrens gentemot tillverkare i gemenskapen som förlorade skatteintäkter, som de olagliga importerna medför.

34 Av detta följer att beslag av varor som har förts in på gemenskapens tullområde i strid med de formkrav som föreskrivs i artiklarna 38–41 i tullkodexen, vilket äger rum

bortom det första tullkontoret inom gemenskapens tullområde, och som praktiskt taget är slumpartat, inte kan medföra att tullskulden upphör i den mening som avses i artikel 233 första stycket d i tullkodexen.

35 Finlands regering har framhållit att denna tolkning av artikel 233 första stycket d i tullkodexen strider mot likabehandlingsprincipen. Detta eftersom de personer som olagligen för in varor, i den mening som avses i artikel 202 i tullkodexen, hamnar i olika situationer beroende på huruvida deras handlande upptäcks av tullkontoret vid gränsen eller längre bort.

36 Av fast rättspraxis framgår att en diskriminering föreligger när olika bestämmelser tillämpas på lika situationer eller när samma bestämmelse tillämpas på olika situationer (se dom av den 22 december 2008 i mål C-282/07, Truck Center, REG 2008, s. I-10767, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

37 Den skillnad i behandling som anges i artikel 233 första stycket d i tullkodexen med avseende på upphörandet av en tullskuld, beroende på om de varor som är föremål för en olaglig införsel tas i beslag vid tidpunkten för beslaget eller därefter, avser två situationer som, såsom framgår av punkterna 32 och 33 ovan, inte är objektivt jämförbara vad beträffar den risk som det innebär för gemenskapens intresse att varorna befinner sig inom gemenskapens tullområde.

38 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras på följande sätt: Artiklarna 202 och 233 första stycket d i tullkodexen ska tolkas så att, för att ett beslag ska medföra att en tullskuld upphör, ska de varor som olagligen har förts in på gemenskapens tullområde tas i beslag innan varorna har passerat det första tullkontoret som är beläget inom gemenskapens tullområde.

Den andra frågan

39 Genom den andra frågan vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida den omständigheten att upphörandet av en tullskuld enligt artikel 233 första stycket d i tullkodexen begränsas till det fall att varorna tas i beslag vid tidpunkten för den olagliga införseln och inte omfattar ett beslag som utförs i andra fall av olagligt handlande, såsom undandragande av en vara från tullövervakning enligt artikel 203 i tullkodexen, innebär att den förstnämnda bestämmelsen strider mot likabehandlingsprincipen.

40 Enligt fast rättspraxis ankommer det endast på den nationella domstolen vid vilken tvisten är anhängig, och som är ansvarig för det rättsliga avgörande som ska följa, att med hänsyn till omständigheterna i målet bedöma både behovet av att begära ett förhandsavgörande för att kunna avgöra målet och relevansen av de frågor som den ställer till domstolen (se dom av den 15 juni 2006 i mål C-466/04, Acereda Herrera, REG 2006, s. I-5341, punkt 47 och däri angiven rättspraxis).

41 Domstolen har likväl ansett att den inte kan avgöra en fråga som en nationell domstol har ställt, när det på ett uppenbart sätt framgår att den tolkning eller bedömning av en gemenskapsbestämmelses giltighet som den nationella domstolen har begärt inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för tvisten i målet vid den nationella domstolen eller när frågan är hypotetisk och domstolen inte förfogar över de sakförhållanden eller rättsliga förhållanden som är nödvändiga för att på ett ändamålsenligt sätt besvara de frågor som har ställts till den (se det ovannämnda målet Acereda Herrera, punkt 48).

42 En begäran om förhandsavgörande grundar sig på det behov som är knutet till den faktiska lösningen av en tvist och inte på avgivandet av rådgivande yttranden i allmänna eller hypotetiska frågor (se dom av den 12 mars 1998 i mål C-314/96, Djabali, REG 1998, s. I-1149, punkt 19, och domen i det ovannämnda målet Acereda Herrera, punkt 49).

43 I förevarande fall syftar begäran om förhandsavgörande till att, såsom framgår av ordalydelsen i den andra frågan och av de grunder som den hänskjutande domstolen har framställt till stöd för denna fråga, domstolen ska bedöma giltigheten av artikel 233 första stycket d i tullkodexen mot bakgrund av den omständigheten att det i den bestämmelsen inte finns några föreskrifter om upphörande av tullskuld i de fall som avses i artikel 203 i tullkodexen, det vill säga vid undandragande av en vara från tullövervakning. Frågan är huruvida detta utgör ett åsidosättande av principen om likabehandling.

44 Det framgår dessutom av beslutet om hänskjutande, samt av de yttranden som inkommit till domstolen, att undandragande av varor från den tullövervakning som avses i artikel 203 i tullkodexen i den mån det ger upphov till tullskulden inte ska prövas inom ramen för målet vid den nationella domstolen.

45 Denna fråga saknar, såsom Österrikes regering och kommissionen har gjort gällande i sina yttranden, således uppenbart samband med föremålet för tvisten i målet vid den nationella domstolen. Tvisten i målet vid den nationella domstolen hänför sig till en tullskuld som uppkommit i enlighet med artikel 202 i tullkodexen till följd av olaglig införsel av varor på gemenskapens tullområde.

46 Det saknas därmed anledning att besvara den andra frågan.

Rättegångskostnader

47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Artiklarna 202 och 233 första stycket d i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000, ska tolkas så att, för att ett beslag ska medföra att en tullskuld upphör, ska de varor som olagligen har förts in på gemenskapens tullområde tas i beslag innan varorna har passerat det första tullkontoret som är beläget inom gemenskapens tullområde.

2) Det saknas anledning att besvara den andra frågan.

Underskrifter